

og holdt et herligt beaandet Foredrag om Daabsordet. Det var i det hele dejlige Dage, kan du tro!"

„Men lad os dog gaa ind i Stuen," gentog Emanuel, denne Gang med mere Eftertryk.

„Nej, nej, . . . jag mig nu paa Porten, kære Ven, for ellers bliver jeg staaende her og snakke, til jeg har mistet Vejret. Altsaa, paa Gensyn, kære! Farvel! Farvel! . . . Og hils fra mig derinde hos Familjen!"

Han var neppe naaet ud af Gaarden, før Hansine viste sig i Bryggersdøren med opsmøgede Ærmer og en Skaal fuld af Køkenaffald mellem Hænderne. Hun kom netop tids nok til at se den fremmedes brede Ryg, idet den forsvandt gennem Porten.

„Men!" udbrød hun, satte Skaalen fra sig paa Stenflisen og løb ned imod Emanuel. „Jeg synes . . . det var jo vores Højskoleforstander. Hvordan er det gaaet til? Har I to staaet her længe? Moder og jeg var nede i Kælderen, vi har ikke hørt jer . . . For det var jo ham, ikke?"

„Ja, det var det nok."

Hans Svar fik hende til at se hurtigt op; der havde været noget skuffet i hans Tone.

„Synes du ikke om ham?" spurgte hun.

Hun saae i dette Øjeblik saa kær ud med sin ængstelige Mine og sine opsmøgede Ærmer, at Emanuel, der kendte hendes begejstrede Hengivenhed for den gamle Mand, ikke nænnede at modsige hende og derfor blot svarede ved med et lille Smil at lade sin Haand stryge ned over hendes Kind. Han var i Virkeligheden ogsaa mindre skuffet end forbavset, fortumlet, bedøvet af den ustandselige Ordstrøm, som han ikke havde forstaaet Halvparten af.

Der blev nu heller ingen Lejlighed til lang Forklaring.

Gennem den lille Laage mellem Længerne kom Ole styrtende ind — ildrød i Ansigtet og badet i Sved. Han havde, trods Moderens Forbud ikke kunnet holde sig borte fra Gudstjenesten, og var nu løbet lige fra Kirken hertil uden at standse.

„Bispen er kommet!" raabte han, saasnart han havde sat en Fod i Gaarden.